

overfor Statstjenesten, derfor indfører vi i en Lov saadanne Bestemmelser, som hindrer det, saa rammer det ingen, ingen bliver udsat for Mistanke om, at det sker, fordi dette eller hint er forefaldet, eller fordi man mistænker denne eller hin. Hvis vi skulde indføre saadanne Bestemmelser paa et Tidspunkt, da der havde vist sig Korruption et eller andet Sted, kan jeg forsikre ærede Medlemmer, at det vilde blive langt vanskeligere at faa dem gennemført, for saa vilde Gennemførelsen deraf direkte virke som Mistanke mod de andre Tjenestemænd, som ikke er grebne af Korruption. Tidspunktet for Gennemførelsen af saadanne Bestemmelser skal netop være et saadant, at man med aaben Pande kan sige: Vi tror ikke, der er Korruption i den danske Embedsstand, og ønsker, at der heller ikke skal kunne kastes nogen Mistanke paa den danske Embedsstand. Derfor tror jeg, at det netop er Tiden til at indføre saadanne Foranstaltninger, at enhver kan se, at det er umuligt, at der kan komme nogen Korruption. Ud fra disse Betragtninger mener jeg, at Tidspunktet netop er det rette til at indføre disse Bestemmelser i Loven om de udenrigsministerielle Embedsmænd. Jeg skal udtale Ønsket om, at man fra anden Side vil forstaa dette og vil forstaa, at det vil være til Gavn for hele den udenrigsministerielle Ordning og hele vor Embedsmandsstilling, om vi nu tager fat paa at sætte bestemte Grænser paa dette Omraade. Jeg vil antage, at man vil fortsætte i det Spor, man her er slaaet ind paa. Jeg vil ogsaa antage, at en saadan Fortsættelse er heldig og nødvendig. Vi har jo allerede vedrørende enkelte Stillinger været inde paa at sætte skarpe Bestemmelser med Hensyn til privat Virksomhed. Jeg skal i denne Forbindelse blot nævne, at vi har en Bestemmelse om, at Bankinspektøren ikke maa være interesseret i nogen som helst privat Virksomhed. Vi har en Bestemmelse om, at Børskommissæren heller ikke maa være det. Det er slet ikke nyt i dansk Lovgivning, at man træffer saadanne Bestemmelser for specielle Embedsmænds Stilling, men det er rimeligt og naturligt, at disse Bestemmelser efterhaanden bliver generelle, saa at man kan sige, at der gælder de samme Regler for alle Embedsmænd — ja, om det skal være de samme Regler overalt, tør jeg ikke sige i dette Øjeblik, men Systemet bør i hvert Tilfælde gennemføres saaledes, at man kan sige, at der er saadanne Regler, at man kan være sikker paa, at den danske Embedsmandsstand ikke kan være udsat for Mistanke om, at Embedsmændene benyt-

ter deres Stilling til at skaffe sig Indtægt paa en saadan Maade, at det kan skade deres Embedsvirksomhed.

Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg ogsaa skal udtale Haabet om, at Lovforslaget maa gaa hurtigt og let gennem Landstinget. Jeg tror, at den Hurtighed og Lethed, hvormed dette Lovforslag er i Stand til at passere, vil være i høj Grad afhængig af, om der kan vises Resignation, og ved Resignation forstaaer jeg Resignation overfor det Faktum, som foreligger for os i Lovforslaget, nemlig den Skikkelse, det har faaet ved Afstemningen i Folketinget.

Schovelin: Man kan ikke nægte, at der under denne Sags Behandling i Folketinget af og til har gjaldet Stridslurer. I stærk Modsætning dertil har der i Dag kun lydt rene Skalmøjtoner, og jeg skal for mit Vedkommende ikke bryde denne Harmoni, saa meget mindre som jeg er enig med den ærede Ordfører for Venstre (Kragh) i hans Grundbetragtning. I visse Dele af Pressen har der været knyttet til denne Sag forskellige politiske Kandestøberier; man har manet frem det skrækkelige: en Ministerkrise, om ikke en total Solformørkelse, saa dog i alt Fald en partiel Ministerkrise. Nu er imidlertid efterhaanden Taagen forsvundet, og Saglighedens fulde Lys falder over Landskabet.

Men naar vi da er kommet saa vidt, at vi — ganske i Overensstemmelse med dette Tings gode gamle Traditioner — er klare paa, at denne Sag nu vil faa en fuldkommen med Sagkundskaben stemmende Behandling, maa vi ogsaa alle forstaa, at det betyder to Ting. Det betyder for det første Respekt for Argumentet: den, der maa erkende, at hans Argument er gendrevet af Modstanderens Argument, maa give efter; og det andet er, at paa Saglighedens Skueplads hersker der Frimodighed, der maa man have Lov til at tale rent ud af Posen, fordi ingen kan mistænke en for politisk Bihensigt eller for at have en fældende Kniv i Ærmet. Det er højst naturligt, at netop en Sag som denne bliver underkastet en grundig, omhyggelig Behandling af rent saglig Art, naturligt i et Ting som dette, fordi det nu en Gang er saa overalt i Verden, at udenrigspolitiske Spørgsmaals Behandling er et Slags Prærogativ for Førstekammeret, Overhuset, Senatet.

Jeg vil gerne indlede de Bemærkninger, jeg har at gøre, med at sige, at man fra vor Side, konservativ Side, med Glæde hilser en gennemgribende Reform i vort udenrigsministerielle Væsen, thi det har staaet os